

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 787/2025
25.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Марјана Антића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 63/24 од 12.06.2024. године и Вишег суда у Врању Кж1 бр.184/24 од 18.02.2025. године, у седници већа одржаној дана 25. јуна 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Марјана Антића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 63/24 од 12.06.2024. године и Вишег суда у Врању Кж1 бр.184/24 од 18.02.2025. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К 63/24 од 12.06.2024. године, окривљени АА је, поред окривљеног ББ, оглашен кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 5 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 3.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 бр.184/24 од 18.02.2025. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА – адвоката Марјана Антића,

пресуда Основног суда у Бујановцу К 63/24 од 12.06.2024. године преиначена је тако што је окривљени оглашен кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од једне године не учини ново кривично дело, док су иста жалба у преосталом делу и жалба браниоца окривљеног ББ – адвоката Милета Ристића одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Марјан Антић, не наводећи законски основ, с тим што из образложења произилази да захтев подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, члана 447. став 2. ЗКП и члана 32. став 1. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да у конкретном случају нису остварени ни објективни, а ни субјективни елементи предметног кривичног дела, обзиром да из изреке пресуде не произилазе озбиљне претње окривљеног упућене оштећенима, те имајући у виду да у конкретном случају није дошло до забрањене последице која се огледа у осећању несигурности и угрожености оштећених.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани из следећих разлога:

Одредбом члана 138. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица и да ће се казнити новчаном казном или казном затвора до једне године. Радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава сигурност пасивног субјекта која се манифестује у његовом осећању несигурности.

Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При том је за постојање дела битно да се ради о

озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, те да из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени АА критичном приликом са умишљајем, у стању урачунљивости, претњом да ће напасти живот и тело, угрозио сигурност оштећенима ББ, ВВ и ГГ, на тај начин што је првооштећеном ББ упутео речи „ако наставиш да копаш, татко ће да ти носи крст“, а онда се обратио свима говорећи им да ће он бити суд и судија и да ће он да пресуди, те да за сваког има по један метак, које претње су оштећени озбиљно схватили због наружених односа у дужем периоду, и које су код истих изазвале страх и бојазност за свој живот и тело, при чему је био свестан забрањености свога дела и хтео његово извршење, то по оцени овога суда из изреке правноснажне пресуде јасно и недвосмислено произилазе сва битна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, због ког је окривљени правноснажном пресудом и оглашен кривим.

По оцени овога суда, речи претње које је критичном приликом окривљени упутео оштећенима су објективно подобне да створе осећај страха и угрожености код оштећених, а што је у конкретном случају довољно за постојање кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, па су стога оцењени као неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује да у конкретном случају нема озбиљне и конкретне претње и да стога дело због ког је окривљени правноснажно оглашен кривим није кривично дело.

Из наведених разлога, наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени су неоснованим.

У осталом делу, поднети захтев је недозвољен и нема законом прописан садржај.

У осталом делу захтева, бранилац окривљеног истиче да је изрека нејасна и неразумљива, противречна самој себи и разлозима из пресуде, којим наводима указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно повреду члана 440. ЗКП истицањем да оштећени нису озбиљно схватили претње окривљеног и да се из њихових исказа не може утврдити да су речи претње заиста изговорене, те на повреду члана 447. став 2. ЗКП указивањем да другостепени суд није обавестио браниоца и окривљеног о одржавању седнице већа.

Како наведене повреде закона у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко браниоца због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен.

Поред тога, бранилац у поднетом захтеву истиче и да је нижестепеним пресудама окривљеном повређено уставом зајемчено право из члана 32. став 1. Устава РС, па како се према одредби члана 484. ЗКП, уколико се захтев подноси из разлога

прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, мора доставити и одлука Уставног суда којом је утврђена повреда људских права и слобода окривљеног или другог учесника у поступку, имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева није доставио ову одлуку, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног нема законом прописан садржај.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 484. и члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић